

νενοῦντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τέλους μοῦ ἔφερον ὅτι ἐπόθουν, καὶ τότε ἤρχισα πάραυτα νὰ λαλῶ γαλλιστί.»

Ὁ Βίσμαρκ διηγεῖτο ταῦτα φαιδρῶς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀστείου τινὸς ἐπεισοδίου. Ἐφαίνετο μὴ ἔχων συνείδησιν τῆς σκληρότητος τῆς καρδίας, ἣν ἐδήλου ἡ χλευαστικὴ αὐτῆ διήγησις μᾶλλον ἢ ἡ διαγωγὴ του αὐτῆ κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις· διότι οἶακ βασάνους τῶ ὄντι θὰ ἐδοκίμαζεν ἡ ψυχὴ τῶν δύο ἐκείνων Γάλλων πολιτικῶν ἀνδρῶν κατὰ τὴν τόσον κρίσιμον στιγμήν, περὶ ἧς ὠμίλει ὁ Βίσμαρκ!

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, ὅπερ μοὶ διηγήθη, περιποιεῖ πλείονα τιμὴν εἰς τὸν Βίσμαρκ. Παρίστατο ἐφιππος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου εἰς τὴν ἐν Λονσάν ἐπιθεώρησιν τῶν γερμανικῶν στρατευμάτων, ὅτε ἀνὴρ τις ἐργατικὴν φέρων ἐνδύμασιν ἐπλησίησεν καὶ τοῦ εἶπεν «Εἶσαι πρώτης τάξεως ἀχρεῖος!» — Ἡδυνάμην, εἶπεν ὁ Βίσμαρκ, νὰ τὸν φυλακίσω· ἀλλὰ τὸ θάρρος τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου μοῦ ἤρσεν.

Ἀξιοσημεῖωτα μοῦ ἐφάνησαν δύο ἕτερα γεγονότα τοῦ γαλλικοῦ πολέμου. Τὸ πρῶτον εἶνε ὅτι ὁ Βίσμαρκ ἀτομικῶς ἠναντιοῦτο εἰς τὴν προσάρτησιν τοῦ Μέλτς, ἕνεκα τοῦ γαλλικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πίλειως ἐκείνης, ἀλλ' ὑπέκυψεν ἐνώπιον τῆς κατηγορηματικῆς θελήσεως τοῦ στρατάρχου Μόλτκε, λέγοντος ὅτι ἀπῆτοῦντο ἑκατὸν χιλιάδες στρατοῦ ἐπὶ πλέον ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἂν δὲν προσηρτάτο τὸ Μέλτς. Τὸ ἕτερον γεγονός εἶνε ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Βίσμαρκ ἂν τὸ Μέλτς ἀντέιχεν ἐπὶ ἑνα εἰσέτι μῆνα, θὰ ἤρετο κατ' ἀνάγκην ἡ πολιορκία τῶν Παρισίων.

A.

Η ΕΠΑΙΤΕΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Παιταχοῦ ἀπχοροεῖται αὐστηρῶς ἡ ἐπαίτεια καὶ πανταχοῦ ἐξασκεῖται αὕτη ὑπὸ διαφόρους τύπους ἐμπικίζουσα τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις. Ἄλλ' οὐδαμοῦ εἶνε τόσον καλῶς διαωργανωμένη ὅσον ἐν Παρισίοις. Δημοσιογράφος τις, ἐξετάσας τὰ κατ' αὐτὴν, παρέσχε περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς περιεργωτάτας πληροφορίας.

Οἱ ἐπαίται τῶν Παρισίων ἀποτελοῦσι πολυάριθμον ἀδελφότητα ἐξαιρέτα συγκεροτημένην. Ἐχουσι τὸν πρόεδρόν των καὶ τυὸς γραμματεῖς των. Ἐχουσι πρὸς τούτοις καὶ τὸν Ὁδηγόν των μάλιστα, τὸ βιβλίον τὸ ὀδηγοῦν αὐτοὺς εἰς τέχνην των.

Οἱ ἐπαίται ἐσυλλογίσθησαν ὀρθῶς ὅτι ἀφοῦ ὑπῆρχεν ἰδιαίτερος Ὁδηγὸς διὰ τοὺς ἐμπόρους, ἔπρεπε νὰ ἔχωσι καὶ αὐτοὶ ἡμερολόγιον χρησίμου εἰς τὸ ἐπάγγελμά των. Ὑπάρχουν δύο

ἐκδόσεις τῷ Ὁδηγοῦ τούτου, ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρά.

Ἡ μικρὰ τιμᾶται τριῶν φράγκων, περιέχει δὲ τὰς διευθύνσεις τῆς κτοικίας ἑκατοντάδων τινῶν εὐσπλάγγων κυρίων. Ἡ μεγάλη τιμᾶται ἐξ φράγκων καὶ εἶνε πληρεστέρα· περιέχει πολὺ περισσοτέρας διευθύνσεις, παρεκτὸς δὲ τούτου ὑφ' ἑκαστον ὄνομα εῦρηται βραχεῖα βιογραφικὴ σημεῖωσις. Τὸ ὄνομα καὶ ἡ κατοικία τοῦ φιλελήμονος ἀτόμου, ἡ ὥρα, καθ' ἣν δύναται τις νὰ παρουσιασθῆ πρὸς αὐτό, τὸ θρήσκευμα, τὰ πολιτικὰ φρονήματα, αἱ ἕξεις, τὰ πάντα ἐπακριβῶς σημειοῦνται.

Χάρις εἰς τὸ πολῦτιμον αὐτὸ βιβλίον, τὸ ἔργον τοῦ ἐπαίτου οὐσιωδῶς ἠπλουστεύθη, ἀφοῦ δύναται νὰ γινώσκῃ ὡς καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀτόμου, οὔτινος τὴν θύραν θὰ κρούσῃ, καθὼς καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὀφείλει νὰ παρουσιασθῆ.

Ἰδοῦ πληροφορίαί τινὲς ἐκ τοῦ μεγάλου Ὁδηγοῦ κατὰ τύχην εἰλημμέναι.

Κύριος A . . . Πλούσιος ἰδιοκτήτης· δίδει εὐκόλως ἐν τάλληρον πληρώνει τὰ ἐνοίκιον ἐν περιπτώσει ἐξώσεως.

Κύριος B . . . Οὐδέποτε δίδει χρήματα. Ζητητέον ἐνδύματα.

Κυρία χήρα F . . . Ἐνδιαφέρεται μόνον περὶ τῶν παιδίων. Ζητητέον σπάργανα διὰ βρέφος ἢ ἀσπρόρουχα διὰ τὴν μητέρα. Ἐπίσης εὐκόλως ἐπιτυγχάνονται παρ' αὐτῆς γραμματία πρὸς χορηγίαν γάλακτος ἀνοθεύτου διὰ τὸ βρέφος.

Κύριος Δ . . . Φιλόθρησκος. Ἐνδιαφέρεται περὶ τῆς κανονίσεως τῶν γάμων, παρῆχει βοήθειαν διὰ τὸ βάπτισμα ἢ διὰ τὴν πρώτην μετάληψιν παιδίου. Ὁ παρουσιαζόμενος ὀφείλει νὰ φορῆ καθαρὰ ἐνδύματα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Κύριος E . . . Διαμαρτυρόμενος. Ἐνδύει τὰ παιδία ὅπως τὰ πέμψη εἰς τὸ σχολεῖον· δίδει γραμματία πρὸς χορηγίαν ὑποδημάτων καὶ ἐνδυμάτων λαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τῶν ἐπαϊτῶν διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας. Συννενοηθῆτω ὁ αἰτῶν μετὰ τινος φίλου, ὅπως ὑποδείξῃ αὐτῷ τὴν διεύθυνσιν ἐντίμου τινὸς οἰκογενείας.

Κύριος Z . . . Γέρων δημοκρατικὸς ριζοσπάστης, πλουσιώτατος. Ὁ παρουσιαζόμενος ἄς προσποιηθῆ ὅτι εἶνε ἕμμα τῶν ὀπισθοδρομικῶν.

Περίεργχ εἶνε καὶ τὰ ὑπὸ θρησκευτικὴν ἔποψιν ἤθη τῶν ρακοςυλλεκτῶν, ἀναισχύντως ἐπωφελουμένων τῆς περὶ τὸν προσηλυτισμὸν ἀμίλλης τῶν λειτουργῶν τῶν διαφόρων θρησκευμάτων.

— Κατὰ πᾶσαν Δευτέραν, ἔλεγε γραϊὰ τις ρακοςυλλέκτις πρὸς τὸν εἰρημένον δημοσιογράφον, μᾶς ἐπισκέπτεται κύριός τις φέρων μακρὰν ρεδιγκόταν. Δίδει βιβλία εἰς τὰ παιδία, καὶ μᾶς βασιανίζει νὰ τὰ βαπτίσωμεν εἰς τὴν διαμαρτυρομένην ἐκκλησίαν. Τὸ Σάββατον ἔρχεται ὁ κύριος ἐφημέριος καὶ αἱ μοναχαί, αἵτινες διανέμουν εἰς τὰ παιδία ζαχαρικά καὶ εἰκόνας. Αἱ μοναχαί μᾶς παρακινοῦν νὰ βαπτίσωμεν τὰ παιδία μας εἰς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν.

— Καὶ ποῖος ἐπιτυχάνει κάλλιον εἰς τὴν ἀμιλλαν, ὁ ἐφημέριος ἢ ὁ διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς;
— Ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν γονέων, κύριε.

— Τὰ ἰδικὰ σας τέκνα ἐβαπτίσθησαν εἰς τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὴν τῶν διαμαρτυρουμένων;

Ἡ γραῖξ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἔπειτα ἀφελῶς ἀπήντησεν:

— Νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐβαπτίσθησαν δώδεκα φορές εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν διαμαρτυρουμένων καὶ δεκατέσσαρας εἰς τὴν καθολικὴν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ δημοσιογράφος ἐξίστατο ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ, ἡ γραῖξ προσέθηκε πρὸς δικαιολογίαν τῆς:

— Τί τὰ θέλετε! ἐφέτος εἶχομεν βαρὺν χειμῶνα καὶ ἀπὸ κάθε βάπτισμα ἐκέριζα εἴκοσι σόλδια καὶ ἓν φόρεμα καινούριον!

Ἄλλος περιέργως τύπος ἐπαίτου ἐν Παρισίοις εἶνε ὁ τοῦ ποιητοῦ, οὗτινος τὸ ποιητικὸν χαρτοφυλάκιον περιέχει τόσας ἀκροστιχίδας ἐτοιμοὺς καὶ στερεοτύπους, ὅσα περίπου εἶνε τὰ γυναικεῖα ὀνόματα. Ὁδηγούμενος ἐκ τοῦ δημοσιευμένου καταλόγου τῶν γάμων περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς νύμφης ἐκλέγει τὴν κατάλληλον ἀκροστιχίδα καὶ τὴν στέλλει γεγραμμένην ἐπὶ φύλλου χάρτου ροδίνου χρώματος, κεκοσμημένου δι' ἀνθῶν καὶ περισπερῶν. Τὴν ἐσπέραν ὁ ποιητὴς μεταβαίνει εἰς τὸ ἐστιατόριον ἔνθα λαμβάνει χώραν τὸ γαμήλιον δεῖπνον, πέμπει τὸ ἐπισκεπτῆριόν του πρὸς τὴν νύμφην καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν του διὰ τὸ ποιητικὸν του φιλοφρόνημα.

A.

Ο ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ἐκ τῆς ἀξιολόγου πραγματείας τοῦ ἐν Πάτραις ἱατροῦ κ. Χ. Π. Κορύλλου περὶ τῶν Πατρῶν ὑπὸ φυσικὴν καὶ ἰατρικὴν ἐποψίν ἀποσπῶμεν τὰς ἐπομένους πληροφορίας περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς δευτερευούσης ταύτης πόλεως τοῦ Κράτους.

Ἡ πόλις τῶν Πατρῶν ἐν ἔτει 1820 ἠρίθμει κατὰ τὸν Rouquerville 12,000 Ἑλλήνων, 4,000 Τούρκων καὶ 17 οἰκογενεῖας Ἑβραίων, λείψανα τῆς ἰσραηλιτικῆς ἀποικίας τῆς ἐλθούσης εἰς Ἀχαΐαν ἐπὶ βασιλείας Σελεύκου τοῦ Νικάνορος, ἐν ἔτει δὲ 1828 μόλις ὑπερέβαινον οἱ κάτοικοι αὐτῆς τὰς 4,000. Ἐν ἔτει 1868 ἠρίθμει περὶ τὰς 19,000 κατοίκων, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τοῦ 1879 οἱ κάτοικοι συνεποσώθησαν εἰς 24,993. Ἐὰν ἤδη λάβωμεν ὡς βᾶσιν τὴν ἀναλογίαν τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὅλης ἐπαρχίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1870—1879, ἧτις εἶνε 2,54 ἐπὶ

100 κατοίκων, ἔχομεν τανῶν 32,000 περίπου Λαμβάνοντες ὁμῶς ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῶν Πατρῶν δὲν αὐξάνει μόνον ἐκ τῶν γεννήσεων, ἀλλὰ καὶ ἐκ μετοίκων πολλαχόθεν ἐρχομένων καὶ ἀποκαθισταμένων ἐν τῇ πόλει ἐμπορίας χάριν, ἐτι δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς 2,54 τοῖς 100 ὁ τῆς ὅλης ἐπαρχίας ὅρος αὐξήσεως εἶνε λίαν μικρὸς διὰ τὰς Πάτρας, ἔνθα ἡ εὐζωία καὶ αἱ λοιπαὶ εὐνοικαὶ βιωτικαὶ συνθῆκαι λίαν συμβάλλονται εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ, δυναμέθα νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως ταύτης εἰς 35,000. Ἐὰν δὲ τις θεωρῇ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ὑπερβολικόν, ἄς ἀναλογισθῇ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1879 καὶ ἐντεῦθεν ἐκαλύφθησαν διὰ πολυαριθμῶν νέων οἰκοδομῶν ἡ περὶ τὸν Ἅγιον Ἀλέξιον συνοικία, ἡ ὑπὸ τὸ Ἐσχατοβούριον, ὁ μεταξὺ Ἀρείας καὶ Τσιθίδιου λίαν ἐκτεταμένος πρῶην κενὸς χώρος καὶ πολλὰ ἄλλα σημεῖα τῆς περιφερείας τῆς ἄνω πόλεως· πρὸς δὲ ὅτι τὰ ἐν τῇ πόλει κενὰ οἰκόπεδα ἐκαλύφθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ὑπερμεγέθων ἐνιαχῶν οἰκοδομῶν, ἔνθα οἰκοῦσι δύο καὶ τρεῖς οἰκογένειαι, καὶ ὅτι μετ' ὄλην ταύτην τὴν προσθήκην τῶν νέων οἰκοδομῶν μεγάλη ὑφίσταται τανῶν ἔλλειψις οἰκιῶν πρὸς ἐνοικίασιν, καὶ τότε ἄς εἶπῃ ἂν ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε ἐξαγκωμένος ἢ μᾶλλον ἐλάσσων τοῦ πραγματικοῦ».

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ εὐτυχία εἶνε ὄνειρον, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει τις συχνάκις.

Ἡ ἱκανότης τοῦ ἀρέσκειν οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἀρετὴν.

Πρέπει νὰ εἶναι τις διακριτικὸς ἐν τῇ φιλίᾳ του· ἄλλως καθίσταται ἐνοχλητικὸς.

Εἶναι τις νέος ἐφ' ὅσον πλάττει ὄνειρα.

Ὅποταν παύσῃ τις πάσχων ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἄρχεται διασκεδάζων με αὐτὴν, ὡς ἐν θεάτρῳ.

Τότε μόνον κατανοεῖ τις καλῶς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ὁποταν στρέψῃ τὰ τελευταῖα του φύλλα.

Τὸ πρελθόν, τὸ τοσοῦτον δυσάρεστον ἐφ' ὅσον ἦτο παρόν, καθίσταται ἐπιθυμητότατον εἰς ἐκείνους, οὔτινες δὲν ἔχουσι πλεόν μέλλον.

Φοβεῖσθαι τὴν θλίψιν εἶνε ἴσον πρὸς τὸ δις ἐξ αὐτῆς πάσχειν.